

Αβελ ἀναφέρεται στήν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή ὡς ὑπόδειγμα πίστεως. Καί ἡ πίστις του μιλάει, ἀλλὰ καί τό αίμα του μιλάει. «Καί ἀποθανῶν ἔτι λαλεῖται» (Ἑβρ. α' 4). Ἐγκωμιάζεται ἀπό τή Γραφή καί ἀπό τήν Ἐκκλησία. Ἀλλά καί λαλεῖ.

● Λαλεῖ ὁ Ἄβελ. Τό αίμα τοῦ ἀθώου βοᾶ τόσο δυνατά, ὥστε φτάνει σ' αὐτιά τοῦ Θεοῦ. «Καί εἶπε Κύριος πρὸς Κάϊν· Τί πεποίηκας; Φωνή αἵματος τοῦ ἀδελφοῦ σου βοᾶ πρὸς με ἐκ τῆς γῆς» (Γεν. δ' 10). Τό αίμα τῶν ἀθῶων φωνάζει. Σείει τόν οὐρανό. Ἄν μιὰ ἀδικία ἐναντίον ἀνθρώπου φωνάζη ὡς τόν οὐρανό, ἄν ἡ στέρησις μισθοῦ σέ ἐργαζόμενο κράζει μέχρι τόν οὐρανό (Ἰακ. ε' 4), φανταστήτε πῶς βοᾶ, πῶς κράζει σ' αὐτιά τοῦ Θεοῦ τό ἀπεστερημένο αίμα! Τό αίμα τῶν ἀθῶων, πού σφάζονται κάτω στή γῆ!

● Στέρησες τή ζωή παιδιοῦ; Ἐχυσες τό ἀθῶο αίμα του; Ἐσφαξες, σύ ὁ γιατρός, τό ἀγγελούδι τοῦ Θεοῦ μέ τό ἐργαλεῖο τῆς ἐκ τρώσεως; Παρέδωσες, σύ ἡ «μάννα», τό βρέφος σου νά τό σφάξῃ ὁ ἐγκληματίας ἐκτροσιολόγος; Συγκατατέθηκες, σύ ὁ πατέρας, στή σφαγή τοῦ ἀθώου παιδιοῦ σου; Καί τώρα πλύνετε τά χέρια σας νομίζοντας πῶς τέλειωσε ἡ ὑπόθεσις;

Πόσο γελιέστε! Συνήγορο δέν εἶχε τό θῦμα νά φωνάξῃ τήν ὥρα, πού τό σφάζατε! Μά τώρα ἡ ψυχούλα του ἀνέβηκε κι ἔτρεξε στό θρόνο τοῦ Θεοῦ καί βοᾶ «εἰς τά ὦτα Κυρίου Σαβαώθ» (Ἰακ. ε' 4)!

● Σάν μελίτσι βλέπω ψυχούλες μυριάδων σφαιγιασθέντων ἀθῶων νά περιστρέφονται γύρω ἀπό τά αὐτιά τοῦ Θεοῦ καί νά βοοῦν! Βασίλισσα στό μελίτσι αὐτό ἡ ψυχὴ τοῦ Ἄβελ. Ἀκολουθοῦν τά βρέφη τῆς Βηθλεέμ. Μαζί ὅλα τά παιδιά τῆς γῆς, πού στερήθηκαν βίαια τή ζωή τους ἀπό τήν πείνα, ἀπό τίς ἀρρώστιες, ἀπό τούς πολέμους. Κι ἔρχεται τό πυκνότερο σμήνος τῶν ἀθῶων ψυχῶν. Τά παιδιά τῶν ἐκτρώσεων.

Φωνάζουν οἱ ψυχές τῶν ἀθῶων θυμάτων, ὅπως τίς βλέπει ὁ Ἰωάννης στήν Ἀποκάλυψι: «Εἶδον ὑποκάτω τοῦ θυσιαστηρίου τὰς ψυχὰς τῶν ἐσφαγμένων. Καί ἔκραξαν φωνῇ μεγάλη λέγοντες· Ἔως πότε, ὁ δεσπότης ὁ ἅγιος καί ὁ ἀληθινός, οὐ κρίνεις καί ἐκδικεῖς τό αίμα ἡμῶν ἐκ τῶν κατοικούντων ἐπὶ τῆς γῆς;» (Ἀποκ. στ' 9-10).

● Λαλεῖ ὁ Ἄβελ μέ τή λευκή ζωή του. Λαλεῖ μέ τό ἀθῶο αίμά του. Λαλεῖ καί κράζει καί ὡς διαρκῆς ἔλεγχος κάθε ἐνόχου, πού σάν Κάϊν νομίζει, ὅτι ξέφυγε ἀπό τά μάτια τῶν ἀνθρώπων καί ἀπό τήν ἀνθρώπινη δικαιοσύνη.

● Λαλεῖ ὁ Ἄβελ μέ τό μεγάφωνο τῆς συνειδήσεως τοῦ Κάϊν. «Κάϊν! Στένων καί τρέμων ἔση ἐπὶ τῆς γῆς» (Γεν. δ' 12).

● Δέν θά ἡσυχάσῃς, ἔνοχη συνείδησι! Θά εἶσαι «ἐπικατάρατος ἀπό τοῦ νῦν» (Γεν. δ' 11). Μακάρι τό «νῦν» νά μὴ γίνῃ «αἰεί»! Μακάρι οἱ ἔνοχοι τῆς γῆς νά συγκλονιστοῦμε ἀπό τή φωνή τῆς συνειδήσεως καί νά μετανοήσουμε! Μόνο ἔτσι θά σιγάσῃ μέσα μας ἡ φωνή τοῦ Ἄβελ, τῆς ὁποιασδήποτε ἀδικίας καί ἀτιμίας!